

Cesvaines evaņģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

Nr.4(87)

2017. gada 16.aprīlis- 13. maijs

GANĀ SLEJA

Draudzes palīgmācītājs Reinis Bikše

„Vai nezināt, ka maz rauga saraudzē visu mīklu? Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts - Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm. ”

/1Kor. 5:6-8/

Kristus ir augšāmcēlies!

Sirsnīgi sveicu jūs Kristus augšāmcelšanās svētkos!

Agrā rītā sievas dodas uz kapu, kurā ir guldīts Jēzus, bet par pārsteigumu, viņas tur nesastop Kungu Jēzu. Tur eņģelis vēstī: „*Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas bija krustā sists; Viņš ir augšāmcēlies. ” /Mk16:6/* Akmens bija novelts, Jēzus Kristus ir uzvarējis grēku, nāvi un elli. „*Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? ”/1 Kor. 15:55/*

Vai varam līdzī priecāties un piedzīvot Kristus augšāmcelšanos? Lai svinētu no sirds Kristus augšāmcelšanās svētkus, ieklausies apustuļa Pāvila vārdos Korintas draudzei: „*izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla!*” Lai svinētu patiesi Lieldienas, ir jābūt visam sagatavotam. Lieldienu augšāmcelšanās prieks nav atrodams bagātīgi klātos galdos, bet mūsu sirdīs, kuras tam ir sagatavotas.

Pirmais ēdiens ir Pashā jērs – Kungs Jēzus Kristus, kas miris pie krusta Golgātā par mūsu grēkiem. Viņš ir patiesais Lieldienu iemesls un prieks. Pēteris, kurš aizliedza Jēzu, šajā rītā piedzīvoja, ka Jēzus ir dzīvs un, ka viņam ir piedots. Jēzus ir jērs, kas nes pasaules grēkus.

Otrais ēdiens ir neraudzētā maize. Tā simbolizē mūs, kas esam Viņa draudze. Pāvils raksta draudzei: „*Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ..., bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm. ”/1Kor.5:6-8/* Vai esam maize, kas Dievam būtu tīkama un garšīga? Varbūt vēl neesam sevī veco dzīvi, nepiedošanu, iekāri, laulības pārkāpšanu atmetuši? Iespējams, ārēji svētki nosvinēti jauki un patīkami, bet vai Dievam ir patīkusi tava sirds? Pāvils saka: „*Izmēziet veco raugu*”, tas nozīmē, ka mūsu sirdīs ir vajadzīga būtiska pārmaiņa, lai svinētu augšāmcelto Kristu un dzīvi Viņā. Vai pārmeklē savu dzīvi? Vai tur ir kas tāds, kas jānes Jēzus Krusta priekšā? Korintas draudze to darīja un Pāvils varēja vēlāk priecāties, ka draudze ir paklausījusi.

Mūsu vecā dzīvē ir raugs, kas vēlas kaut kur paslēpties un palikt nepamanīts. Jēzus Kristus mira un augšāmcēlās, lai arī mēs dzīvotu šo atjaunoto dzīvi. „*Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam. ” / Rom 6:11/* Lieldienu rītā akmens ir novelts un Kristus mūs aicina jaunai dzīvei Viņā. Pāvils runā par draudzes tīrību, kurā arī nevar būt vecais raugs. Ja vēlēšies uzcept neraudzētu maizi, tas nekad neizdosies, ja paliek vecais raugs. Tas nozīmē, ka draudzes dzīvei, mūsu katra dzīvei ir jābūt pildītai ar jauno neraudzēto mīklu. Jaunā mīkla ir Dieva vārda nemaldīgā mācība. Tur nevar kopā pastāvēt mazliet pasaules patiesības ar dziedniekiem, vārdotājiem, tad mazliet horoskopi un viss cits, kas ir pret Dieva Vārdu un, ja izdevīgi, tad Jēzus Kristus. Nevar izveidot jauno neraudzēto mīklu, ja ir kādas lietas no vecās dzīves, no viltus mācībām.

Jaunā dzīve Jēzū Kristū ir lielākais ieguvums, kāds vien var būt cilvēkam. Tomēr mīklai, lai tā taptu par maizi, ir jāiziet cauri mīcīšanas un cepšanas ceļam. Dievs jauno mīklu ņem savās rokās un to mīca un veido. Mūsu

dzīvēs ir vajadzīgi brīži, kuros Dievs savā mīlestībā mūs veido. Dāvids raksta: „Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti.” /Ps 139:1/

Kristus augšāmcelšanās svētkus mēs patiešām varam svinēt, kad nākam pie Jēzus, izsūdzot mūsu grēkus un vainas. Piedzīvojot, ka Viņš mūs šķīstī un mazgā no ikviena grēka. Tad mēs, tāpat kā sievas, atrodam kapu tukšu – vieta, kur mūsu grēkiem bija jābūt, ir tukša. Tie ir piedoti, mēs esam darīt par jauno mīklu! Kristu ir augšāmcēlies!

ARHIBĪSKAPA VĒSTĪJUMS

Vēstījums 2017. gada Lieldienās

Dieva mīļotie, mēs šodien priecīgi svinam Lieldienas. Jo lielāks iemesls, jo lielāki svētki – Kristus ir augšāmcēlies! Dažreiz cilvēki, kam ir izdevies par mata tiesu izbēgt no nāves, to svin kā otru dzimšanas dienu. Lieldienu prieka iemesls ir daudz lielāks. Kristus nebēga. Viņš ar nolūku devās nāvē, lai mūs no tās izglābtu. Viņš nokāpa ellē, lai mūs no tās atbrīvotu. Par Kristus nokāpšanu ellē nerunājam bieži, taču zinām un apliecinām, ka “visa viņa Persona, reizē Dievs un cilvēks, pēc guldīšanas kapā nokāpa ellē, uzvarēja velnu, salauza elles varu un atņēma velnam visu viņa spēku.” Kamēr cilvēkiem likās, ka Kristus guļ nāves mierā, risinājās liela cīņa un varens darbs. Trešās dienas rītā viss jau bija citādi. Ciešanas, nāve un kaps bija aiz muguras. Priekšā – tikai prieks par dzīvi kopā ar Tēvu, kurā viņš ieaicina arī mūs. Tas Lieldienas dara par vislielākajiem svētkiem.

Taču līdz Lieldienām Jēzum bija jānoiet sūrs ceļš un arī mums tāpat. Ir ļoti grūti visu dzīvi nodzīvot pareizi. Labo, ko gribam, to nedarām. Ļauno, ko ienīstam, to darām, un tam ir sekas. Lieldienas tavā dzīvē sākas, kad Kristus nokāpj tavā personīgajā ellē. Baisi un sāpīgi, kad viņš pasludina bauslību un tiesu visam, kas tevī ir no elles, taču tā ir krīze uz izveseļošanas un uz dzīvību. Bez šī satricinājuma nenotiek atmošanās. Skumju dziļākais avots ir dvēseles bēdas par laiku, kas pazaudēts, dzīvojot bez Kristus. Ar nekristīgu dzīvošanu mēs viņu atraidām un dvēsele skumst par katru tādu dienu, jo nespēj piepildīt savu aicinājumu un likt lietā Gara dāvanas. Talanti pūst norakti zemē. Visbēdīgāk, ja tā paiet viss mūžs. Kristum ir jānokāpj mūsu zemākajās vietās. Tas dod svētīgo iztrūkšanos, kas liek meklēt dzīvi viņa patvērumā. Atmodinātai un iztrūcinātai dvēselei Kristus pieskaras ar visu savu līdzjūtību un mierinājumu: “Ienaidnieku, no kā tu baidies, es esmu satriecis. Nāvi es esmu uzvarējis. Es tevi nepazudinu. Tici, ej un negrēko vairs!” Tas ir dvēseles svētku brīdis. Tad svinam Lieldienas.

Lūkas evaņģēlijā gan lasām, ka mācekļi uzreiz nesvinēja. Kad Jēzus nostājās viņu vidū, tie pārbijās, jo domāja, ka redz spoku. Jēzus ēda kopā ar viņiem un aicināja pieskarties viņa brūcēm, lai mācekļi zinātu, ka viņš ir īsts un dzīvs. No spokiem katram kļūst nelāgi ap dūšu. Līdz pat mūsu dienām ir ne mazums cilvēku, kam, izdzirdot par Kristu vai jebko kristīgu, spokojas viduslaiki, aizliegumi un dzīves pelēcība. Kristus iepazīšana atbrīvo no tādām fobijām un ļauj svinēt ne tikai Lieldienas, bet dzīvi vispār. Prieks dzimst, pārliecinoties par dzīvā Kristus realitāti.

Gādāsim, lai Kristus mūsu dzīvē nav rēgs vai šķitums, bet patiesi Augšāmceltais! Lasīsim par viņu grāmatās. Klausīsimies viņa draugu liecībās. Runāsim ar viņu lūgšanās. Ēdīsim un dzersim kopā ar viņu svēto sakramentu mielastā un pie sadraudzības galda. Dzīvosim no ikviena vārda, kas iziet no viņa mutes. Ar dziedinošām rūpēm pieskarsimies Kristus brūcēm, kur vien viņa rokas un kājas – viņa draudzi ievaino, strīdi un šķelšanās. Ar līdzjūtīgām rūpēm pieskarsimies Kristus sānam tur, kur pārestības, trūkums, vientulība un netaisnība ievaino vismazākos. Tad augšāmcelšanās ienāksies mūsos.

Es apsveicu visus kristiešus ar mūsu Kunga uzvaru. Ja pazīstam Augšāmcelto, dzīvosim tā, lai viņu ar savu dzīvi neatraidītu! Visus pārējos apsveicu ar to, ka jums vēl priekšā ir iespēja viņu iepazīt un atvērt dzīvei jaunu, krāšņu un dzīvību dodošu dimensiju. Tā ir liela dāvana. Priecīgas visiem Lieldienas!

Sirsnībā,

+ Jānis

Rīgas arhibīskaps

"ATCERIES, KO DIEVS JAU IR DARĪJIS TEVIS DĒĻ.
JA DIEVS NEKAD VAIRS TAVĀ LABĀ NEDARĪTU,
VIŅŠ TIK UN TĀ BŪTU PELNĪJIS,
LAI TU VIŅU VISU MŪŽU
NEMITĪGI SLAVĒTU JĒZUS NOPELNA DĒĻ.
DIEVA DĒLS NOMIRA TAVĀ VIETĀ!
JĒZUS ATTEICĀS NO VISA,
LAI TEV BŪTU VISS. VIŅŠ NOMIRA TEVIS DĒĻ,
LAI TU VARĒTU DZĪVOT MŪŽĪGI!
TAS VIEN IR PELNĪJIS NEMITĪGU SLAVU UN PATEICĪBU."
/R.VORENS/

Kristus augšāmcelšanās kā reformācija

Kristus ir augšāmcēlies! Viņš patiesi ir augšāmcēlies! Simtiem tūkstošu cilvēku Liendienās izsaka šos vārdus. Ļoti iespējams, ka arī mēs tos teiksim. Varbūt pat vairākas reizes. Bet vai šiem vārdiem ikdienā ir kāds dziļāks segums? Vai tie nav kļuvuši manā dzīvē par tādu pat ierastu Liendienas svinēšanas atribūtu kā, piem., krāsotās olas? Kāds rezultāts manā dzīvē ir tam, ka Kristus ir augšāmcēlies? Kā tas izsakās ne tikai dažās svētku dienās, bet pelēkajā ikdienas dzīves ritumā?

Reformācijas 500. gadadienas kontekstā mēs varētu teikt, ka Kristus augšāmcelšanās ir vislielākā pasaules reformācija. Daudz senāka un varenāka par Lutera reformāciju. Kristus ir nācis, miris un augšāmcēlies, nevis lai kaut ko uzlabotu, bet lai kardināli visu reformētu. Un Kristus augšāmcelšanās aicina un mudina arī mūs katru uz savas dzīves garīgu revīziju un izmaiņu. Ne tikai neticīgos, tos "sliktos tur ārpusē", kas Kristu vēl nav pieņēmuši, bet arī katru kristietī, kas nopietni grib sekot sava Kunga pēdās. Katram, arī man, kristietim ar lielu stāžu, Dieva bērnam un Viņa darbabiedram ir vitāli nepieciešama garīga reformācija.

Un ar reformāciju es šoreiz nebūt nedomāju jaunas teoloģiskas atziņas vai kādus „pareizākus” teoloģiskus uzskatus, kā daži to bija sapratuši no manām iepriekšējām pārdomām. Tas patiešām izraisītu tikai jaunus strīdus un šķelšanos. Es domāju par ikdienas praktisko dzīvi, par sadraudzību ar Dievu, par mūsu savstarpējām attiecībām, par veidu, kā mēs risinām savas problēmas, par mūsu iekšējo garīgo pasauli. Domāju par to, kur man kā ilggadīgam kristietim būtu jāmainās, jāreformējas, lai varētu nākt Viņam tuvāk, būt derīgāks darbarīks sava Tēva rokās, lai varētu papildīt man uzticēto Viņa uzdevumu. Teoloģijas jau it kā būtu pietiekoši daudz. Praktiskajā dzīvē gan vēl būtu daudz kas reformējams.

Piemēra pēc varētu nosaukt valodu, vārdus, ko ikdienā pasaku. Pāvils raksta kolosiešiem: „Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sāļta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt.” (Kol 4,6)

Skatoties futbola pārraides, esmu ievērojis, ka dažreiz uz TV ekrāna parādās statistika, cik % no spēles laikā katra komanda ir pārvaldījusi bumbu. Ja tāda statistika parādītos par manu valodu: cik % no visa teiktā ir bijusi ar sāli sāļta un cik tukša plāpāšana, kas nemaz nav atšķīrusies no pasaulīgas runāšanas. Tas nebūt nenozīmē, ka kristietim vienmēr tikai vajadzētu citēt Bībeli vai katrā teikumā atkārtot parastos dievbijīgos vārdiņus. Un tomēr, cik daudz pliekānu joku, nevajadzīga humora, naida, aprunāšanas un tukšvārdības ir papildījuši manu valodu. Cik daudz garajos kristieša dzīves gados ir pateikts tas, ko nevajadzēja teikt, un cik bieži nav pateikts tas, ko noteikti vajadzēja pateikt. Cik maz iedrošinošu, palīdzošu un dziedinošu vārdu ir bijis, un cik daudz kritikas, nosodījuma un paštaisnības ir nācis no manas mutes. Nenoliedzami, ka mūsu sabiedrībā šodien ir daudz negāciju, kas izraisa mūsu nepatiku, satraukumu un pretreakciju, bet arī par negatīvām lietām var runāt ļoti dažādi.

Un šī jau ir tikai viena no daudzajām sfērām. Mēs varētu domāt par savu lūgšanas dzīvi, attiecībām ar Dievu, savstarpējām attiecībām, mīlestību. Arī šajās jomās būtu nepieciešama reformācija. Jo reformēt – tas nozīmē izmainīt, pārkārtot, revidēt. Vai nevajadzētu revidēt arī sava laika izmantošanu, pārbaudīt to, vai viss, ko skatāmies, klausāmies un lasām, patiešām ir tās vērtības, kurām būtu vērts veltīt laiku. Un ir jau vēl arī daudz citu vērtīgu un nevērtīgu lietu, no kā sastāv mūsu dzīve un kas piepilda mūsu ikdienu. Liendienas aicina visu revidēt, pārskatīt un iz-

mainīt augšāmcēlušā Kristus gaismā. Aicina pārbaudīt un reformēties. Un ja visi 2 miljardi kristiešu pasaulē to tā sa-
prastu, tad rezultāts būtu viena varena pasaules reformācija. Te es saskatu kristietības uzdevumu un mērķi, nevis
diskusijās un cīņās par pareizākajiem uzskatiem.

Šodien kristietībā ir daudz dažādu novirzienu. Katrs no tiem uzskata sevi par pareizāko un nemaldīgāko. Ja
mēs šajā gadā aizmirstu visas domstarpības un domātu tikai par savu personīgo garīgo reformāciju? Varbūt nemaz
nebūtu slikti, ja mēs kaut kur „piesistu” savas personīgās apņemšanās tēzes, ko īsti mēs gribētu mainīt savā dzīvē.
Kaut vai tikai dažas lietas.

Es saprotu, ka tieši tas man tik ļoti ir nepieciešams. Es gribētu ne tikai svinēt kārtējās savas dzīves Lieldie-
nas, bet es vēlos mainīties. Jēzu, palīdzi man!

MISIJA

Artūrs Dimitrijevs

„Jo mēs dzīvojam ticībā, nevis redzēšanā”

Jēzus Kristus ir augšāmcēlies! Šī ir visbrīnīgākā vēsts, kuru cilvēks var saņemt. Dievs, kurš tapa līdzīgs cilvēkiem
visās lietās, izdarīja daudz vairāk, nekā jebkurš cilvēks to ir spējis. Jēzus nomira pie krusta, lai mēs varētu būt brīvi
no grēka, un pēc trim dienām augšāmcēlās, lai Viņš turpinātu dzīvot ar mums.

*„Tātad Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi.”
/Lūk. 20:38/*

Bieži vien mūsu domas piepilda rūpes par kādām ikdienas problēmām, un automātiski sāk darboties reflekss -
mēģināt atrisināt to pašam. Bet cīnīšanās ar sastapto problēmu var gadīties diezgan sarežģīta. Bet ir tik labi, ja par
spīti grūtībām mēs varam atgriezties pie brīnīgās Lieldienu vēsts – Jēzus Kristus ir augšāmcēlies! Viņš ir dzīvs!
Mums vairs nav pašiem jāraizējas, bet šīs raizes mēs varam uzticēt dzīvajam Dievam. Tādēļ arī Pāvils 2.vēstulē
korintiešiem mūs aicina dzīvot ticībā, nevis redzēšanā.

*Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos
pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! /Efez.2:4-5/*

Caur Dieva bagāto žēlastību arī mēs esam darīti dzīvi kopā ar Jēzu Kristu. Un, ja mēs esam darīti dzīvi, tad arī
mūsu ticībai ir jābūt dzīvai. Ne tikai reizi nedēļā, atnākot uz dievkalpojumu vai atrodoties kādā kristīgā pasākumā,
bet arī mājās un mūsu ikdienas saskarsmē ar citiem neticīgiem cilvēkiem, mūsu ticībai ir jābūt dzīvai. Ticībai ir jābūt
kā dimantam, kuru mēs vienmēr nēsājam līdzī, un citiem cilvēkiem, ieraugot šo dimantu, ir jāvēlas iegūt sev tādu
pašu.

Esot darīti dzīvi, mēs visi esam aicināti doties misijā. Atvēlēt laiku, un izkāpt no savas komforta zonas. Doties tur,
kur mēs vairs nejūtamies pilnīgā drošībā. Jēzus, aicinot savus mācekļus doties sludināt, sacīja: es jūs sūtu kā avis
vilku vidū. Tā arī mēs esam aicināti „izbāzt galvu no kastes” un doties tur, kur Dieva Gars var strādāt pie mums. Mēs
ikviens varam sākt ar mūsu ģimenēm. Jēzus parādīja savu mīlestību uz cilvēkiem nomirstot pie krusta, lai mēs, kas
viņam ticam, varētu būt glābti. Un, palīdzot saviem tuviniekiem un radniekiem uzsākt ticības ceļu, arī mēs varam
parādīt savu mīlestību uz viņiem.

Patiesi Viņš ir augšāmcēlies!

KONTAKTI

Mācītāja pieņemšanas laiks ir ceturtdienās no plkst. 18⁰⁰ -19⁰⁰.

Mācītājs Reinis Bikše, tel.26899309, bikse.reinis@gmail.com

Draudzes priekšnieks Normunds Kārklīņš, tel. 29169309, normundskarklins69@inbox.lv

Draudzes kasiere Astrīda Briede, tel. 26673450, astrida.briede@inbox.lv

Cesvaines evaņģēliski luteriskā draudze, Baznīcas ielā 4, Cesvainē, LV4871,
Reģ. nr. 90000507727, AS SEB banka, konta Nr. LV 92UNLA0050011543844

“Ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.”

/Jēk. 4:15/

Cesvaines draudzes kalendārs

Datums	Dievkalpojumi un notikumi		Papildinformācija
Svētdiena 16.aprīlis	9 ⁰⁰	DIEVKALPOJUMS <i>Pēc dievkalpojuma sadraudzība</i>	Lieldienas Svētdienas skola
Trešdiena 19. aprīlis	18 ³⁰	Alfa	Cesvaines vidusskolā
Ceturtdiena 20. aprīlis	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 23. aprīlis	9 ⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	Baltā svētdiena Svētdienas skola
Trešdiena 26. aprīlis	18 ³⁰	Alfa	Cesvaines ev.lut. baznīcā
Ceturtdiena 27. aprīlis	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 30. aprīlis	9 ⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	3. Lieldienu svētdiena Svētdienas skola
Ceturtdiena 4.maijs	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 7. maijs	9 ⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	4. Lieldienu svētdiena Svētdienas skola
Ceturtdiena 11. maijs	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 14. maijs	9 ⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	5. Lieldienu svētdiena Svētdienas skola